

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **K. J.**, bytem K., P., proti žalovanému **Ministerstvu kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2012, č. j. MK 50113/2012 OPP, sp. zn. MK – S 6238/2012 OPP, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů **n e p ř i z n á v á**.
- III. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru kultury památkové péče, č. j. KUOK 29188/2012, ze dne 23. 3. 2012, o uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku a uložení pokuty ve výši 2.000 Kč podle

§ 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, a o propadnutí detektoru kovů značky Teknetics T2, sluchátek „Vivanco“ a krumpáče podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, to vše za provádění archeologického výzkumu v katastrálním území Němčice nad Hanou na území archeologické lokality „Kratiny“, kulturní památky, spočívající v provádění archeologického výzkumu dne 6. 1. 2012 v době od 9:30 hodin do 9:40 hodin detektorem kovů značky Teknetics T2 v předmětné lokalitě v rozporu s § 21 odst. 2 zákona č. 20/1980 Sb., o státní památkové péči, a dále uložení povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobce v žalobě namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a vady právního posouzení. Žalovaný se navíc nedokázal řádně vypořádat s obhajobou žalobce a pro jeho závěry neexistuje věcný ani právní základ. Rozhodnutí správního orgánu je navíc nepřezkoumatelné. Tento stav zůstal i po odvolání žalobce, kdy žalovaný odvolání zamítnul, aniž by se v řízení zabýval tím, že v daném řízení nemohlo být bez jakýchkoliv pochyb nestranně prokázáno, že se v daném případě jednalo o archeologický výzkum. Žalobce opětovně poukázal na své odvolání a uvedl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí, které je postaveno na tendenčním hodnocení důkazů, jejichž smyslem bylo rychlé a nekomplikované „odsouzení“ žalobce. Dne 6. 1. 2012 žalobce společně s J. L. přijeli poprvé v životě na jim neznámé pole, které se nachází v katastru města Němčice nad Hanou. Oba pojí společný koníček, jímž je archeologie. V dané lokalitě v žádném případě nepátrali po možném způsobu ochrany území, o němž navíc byli přesvědčeni, že bude řádně značené a tudíž budou řádně upozorněni na skutečnost, že se pohybují v oblasti nepovoleného, resp. zakázaného výskytu. O tom, zda toto území bylo značené či nikoliv, navíc neproběhlo žádné šetření či dokazování. Žádné výstražné značení ani upozornění na místě samém ani v jeho okolí nebylo zaznamenáno. O jejich vědomosti, resp. nevědomosti dále jasně svědčí, že na místo se dostavili nikterak pokoutně, tj. v noci či v den pracovního klidu, nýbrž v pracovní době normálního pracovního dne. Detektory neměli aktivované a pouze volným krokem monitorovali terén. O tom, zda detektory byly či nebyly aktivní, rovněž nebyl ze strany policie proveden žádný důkaz. Za daného stavu, kdy je k archeologickému výzkumu nezbytný aktivní detektor, je zřejmé, že v daném případě se ve smyslu zákona o aktivní archeologický výzkum nejednalo. Správní orgán přesto došel ke zjištění, že tomu bylo naopak. K tomuto zjištění použil výpovědi svědků – zasahujících policistů, kteří v otázce archeologického výzkumu nemají žádné znalosti a zkušenosti a jejich výpovědi navíc obsahují vzájemné rozpory, když sami policisté tvrdí, že vlastně ani nevědí, zda žalobce s J. L. měli či neměli detektory aktivované. Správní orgán se navíc nezabýval ani výhledovými možnostmi policistů, resp. povětrnostními či klimatickými podmínkami denní viditelnosti daného dne. Za daného stavu je zřejmé, že jsou zde minimálně objektivní pochybnosti o tom, učinit jednostranný nezvratný závěr z hlediska jednání v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči, tj. provádění nepovoleného archeologického výzkumu, kdy za

svou osobu žalobce tvrdil, že k tomu v žádném případě nedošlo. Ve zbylém žalobce odkázal na obsah spisu a důkazy v něm jím připojené. Za daného stavu brojil i proti výši trestu, který je v hrubém nepoměru s uloženou sankcí, kdy za údajný desetiminutový výzkum mu bylo státem odebráno zařízení v hodnotě několika desítek tisíc Kč, pro což není v daném případě opora v zákoně. Napadené řízení porušovalo základní principy správního řízení, které musí garantovat jistotu přesvědčivého a spravedlivého rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochyby. Úkolem státu je občany vychovávat, nikoliv nespravedlivě trestat. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a zaplacení náhrady nákladů řízení ve výši 8.092 Kč k rukám právního zástupce do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou zásadně shodné s námitkami uplatněnými v řízení před prvoinstančním orgánem či v řízení odvolacím. Podle žalovaného byly námitky žalobce důsledně vypořádány v obou správních rozhodnutích. Žalovaný považoval žalobní námitky za nedůvodné a pro stručnost odkázal na odůvodnění rozhodnutí ze dne 23. 3. 2012 a žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2012. Podle žalovaného bylo v řízení bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že žalobce prováděl v rozporu s § 21 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. archeologický výzkum. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku tak, jak je popsána v § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb. Správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z objektivně zjištěného skutkového stavu, ke kterému dospěl po zákonném hodnocení všech shromážděných důkazů, a to aniž překročil meze správního uvážení. Toto hodnocení pak řádně a srozumitelně promítl do odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, protože nelze mít za to, že by prvoinstanční rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný shledal prvoinstanční rozhodnutí věcně správným a nemohl prvoinstančnímu orgánu vytknout ani vady řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Žalovaný odmítl, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné či nepřezkoumatelné. I přes odkaz na napadená rozhodnutí žalovaný zdůraznil některé zásadní skutečnosti, které ve věci vyšly najevo. Předmětná lokalita, na které prováděl žalobce archeologický výzkum pomocí detektoru kovů, je územím s archeologickými nálezy a součástí kulturní památky „Kratiny“ bylo prohlášeno rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 2. 12. 2009, č. j. 2017/2003, které nabylo právní moci 4. 1. 2010. Dle vyjádření Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Olomouci ze dne 18. 1. 2012 k významu lokality žalovaný uvedl, že polní trať „Zadní dlátka“, součást lokality „Kratiny“, se vyznačuje bohatým výskytem archeologických památek movitého charakteru uložených poměrně nehluboko pod povrchem terénu, protože zde lze vysledovat častý nápad ze strany osob provádějících nelegální archeologický výzkum. Touto činností dochází nejen k odcizování kulturních památek, ale i k poškozování nálezových souvislostí a znehodnocení archeologické lokality jako takové. Jedná se o mimořádně významné naleziště vyžadující vysoký stupeň ochrany. Proto je daná lokalita předmětem památkové ochrany. Žalobce dle žalovaného věděl, že předmětná lokalita je archeologickým nalezištěm. To vyplývá z podkladů rozhodnutí

založených ve správním spise, což prvoinstanční orgán zahrnuje zejména ve druhém odstavci na straně 4 svého rozhodnutí. Žalobce si byl vědom toho, že hledání archeologických nálezů pomocí detektoru kovů je nedílnou součástí archeologických výzkumů. K tomu žalovaný odkázal zejména na stanovisko Ministerstva kultury č. j. 1262/95 ze dne 26. 4. 1995, které bylo žalobci adresováno k jeho žádosti o možnosti provádět průzkum terénu detektorem kovů. Na toto stanovisko upozornil sám žalobce v podání ze dne 27. 2. 2012. Ve stanovisku byl upozorněn, že vyhledávání archeologických nálezů pomocí detektoru kovů je nedestruktivní metodou archeologických výzkumů. Byl rovněž upozorněn na § 21 odstavec odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., resp. na povinnost být držitelem příslušného oprávnění. Žalovaný měl za to, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce prováděl v dotčené lokalitě archeologický výzkum – viz čtvrtý odstavec strany 4 a následující prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti odkázal na úřední záznam Policie ČR ze dne 6. 1. 2012 (dále uvedl, že o tom, že se na tom poli, kde hledali, prováděl archeologický výzkum a že chtěli zjistit, co po hledáčích naleznou, co tam zbylo), na úřední záznam Policie ČR ze dne 14. 2. 2012 (dále oba muži uvedli, že se na tuto lokalitu vypravili, aby zjistili, zda se zde nachází nějaké archeologické nálezy a jaké množství) a zejména pak na protokol z ústního jednání ze dne 8. 2. 2012 (dávno z literatury víme, že se na katastru N., pomocí detektoru kovů podařilo lokalizovat a následně prozkoumat výrobní centrum. Domluvili jsme se, že oblast navštívíme a pokusíme se centrum zaměřit. Proto jsme přesnější místa nezjišťovali, to bylo naším cílem. Nepátrali jsme po možném způsobu ochrany území, to nemá na naši činnost žádný vliv ... tak jsme chtěli nám neznámou krajinu obhlédnout, zorientovat se. Archeologie je našim celoživotním koníčkem, proto jsme šli velmi pomalým krokem a pozorovali půdu, zda neuvidíme střepy nebo jiné doklady osídlení). K dotazu správního orgánu, na co chtěli použít krumpáče (tyto dle předchozí výpovědi drželi v ruce), odpověděli: „*Krumpáč je součástí příslušenství detektorů, spolu se sluchátky, tyto nástroje používáme, pokud spolupracujeme s kompetentními archeology*“. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 14. 2. 2012 se podává: „... všichni členové hlídky viděli oba dva muže, kteří mají na hlavě odposlechové zařízení (sluchátka) propojené s detektorem, oba muži prováděli pohyby zprava doleva v kruhu před sebou ... krumpáče měli vůči druhé ruce než detektor“. Jak uvedl žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce přijel s panem J. L. na předmětnou lokalitu z Prahy, tj. ze vzdálenosti přesahující 250 km, a to s přesně určeným cílem zaměřit lokalitu s archeologickými nálezy a prozkoumat ji. Žalovaný rovněž upozorňuje, že žalobce a pan J. L. uvedli, že předmětné nástroje (detektor, sluchátka a krumpáč) používají, pokud spolupracují s kompetentními archeology. V předmětném čase na předmětném místě však prokazatelně ke spolupráci s kompetentními archeology nedocházelo, neboť jiné osoby nebyly na místě přítomny. Přesto se však po předmětné lokalitě se všemi nástroji pohybovali a prováděli hledání. Žalovaný závěrem shodně jako v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že pokud jde o společenskou nebezpečnost jednání žalobce, nelze dospět k závěru, že by se jednalo o jednání, které by nenaplnovalo materiální znak přestupku, neboť jednáním žalobce byl porušen veřejný zájem, konkrétně zájem společnosti na tom, aby archeologické výzkumy byly prováděny

pouze osobami s příslušným oprávněním uděleným podle zákona č. 20/1987 Sb. a rovněž byla naplněna formální stránka přestupku, když jednání, kterého se žalobce dopustil, je za přestupek zákonem výslovně označeno. Pokud žalobce namítá, že o jeho vědomosti, resp. nevědomosti dále jasně svědčí, že na místě se nedostavili nikterak pokoutně, tj. v noci či v den pracovního klidu, nýbrž v pracovní době normálního dne, pak tuto námitku shledává žalovaný účelovou a pro věc irelevantní. V případě daného přestupku zákon nevyžaduje úmysl, pročez postačí zavinění z nedbalosti. Jako irelevantní hodnotil žalovaný rovněž žalobní námitku, že předmětná lokalita nebyla nijak značena, že žalobce nezaznamenal žádné upozornění, že se pohybuje v oblasti nepovoleného, resp. zakázaného výskytu. Žalobci byla uložena sankce za naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., neboť prováděl archeologický výzkum v rozporu s § 21 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. Pro vznik odpovědnosti za přestupek podle citovaného ustanovení je zcela nepodstatná skutečnost, na jakém území žalobce archeologický výzkum prováděl. Skutečnost, že lokalita je památkově chráněna (je kulturní památkou), příp. skutečnost, že se jedná „pouze“ o území s archeologickými nálezy, je reflektována ve výměře uložené sankce za přestupek. Žalovaný nad rámec toho dodal, že povinnost značení ve smyslu žalobcem předestřeným není právními předpisy stanovena s ohledem na fakt, že za území s archeologickými nálezy lze označit celé území ČR, by se požadavek na toto značení stal nadbytečným, ba až absurdním. S námitkou, že uložený trest je v hrubém poměru s uloženou sankcí, žalovaný nesouhlasil a ztotožnil se s odůvodněním na straně 6 a 7 prvoinstančního rozhodnutí. Určení druhu uložené sankce a její výměry je dle žalovaného zcela v souladu se zákonnými požadavky podle § 11 a násl. zákona č. 200/1990 Sb. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta.

[4] Při jednání soudu žalobce navrhl výslech žalovaného, aby odpověděl na otázky, na které nedostal odpovědi ve správním řízení, a tyto odpovědi jsou důležité pro posouzení celé věci. Žalobce se dotázal na právní vymezení pojmu „archeologický výzkum“. K tomu žalovaný uvedl, že s tím se vypořádali ve vyjádření a odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce byl upozorněn na to, že vyhledávání pomocí detektoru kovů je nedestruktivní metoda, a ve stanovisku žalovaného ze dne 26. 4. 1995, kde je definice uvedena a dále je v Úmluvě o ochraně archeologického dědictví Evropy. Podle žalobcova názoru definice pojmu neexistuje, tuto definici vytvořil žalovaný, je to mezera v zákoně. Žalovaný kontroval, že zákon definici nestanoví, ale stanoví ji výkladová stanoviska a důvodová zpráva. Podle žalobce stanoviska nemají právní platnost. Žalobce namítal, že byl podle protokolu obviněn z přestupku proti celému zákonu, nemohl porušit celý zákon, pobyt na uvedeném území není protiprávní. Podle žalobce nedávno byla přidána na stránky Archeologického ústavu definice archeologického výzkumu s popisem, že detektory kovů používá pouze archeolog. Sto let byla ornice zanedbávána archeologickou obcí, nyní byla objevena jako zdroj, před 20 lety to řešil, tenkrát na tu žádost reagovali, a teď se mu vysmáli. Žalobce neviděl souvislost mezi detektorem kovů a archeologickým výzkumem, pohyb v lokalitě je jedna věc, použití detektoru druhá věc, jde o křivé obvinění. Detektor byl vypnutý. Byl označen jako osoba

nevěrohodná, řízení bylo vedeno jednostranně, policie uvedla vzdálenost 50 m a nemůže říct, jestli přístroje byly zapnuté, nikdo se na to neptal. Policie ČR nemohla dokázat zapnutí přístroje, ale pak tvrdili, že zapnuté byly. Hlídka Policie ČR žalobce monitorovala, ale v plánu přiloženém k odvolání nebyla hlídka zakreslena, byla vzdálena přes 200 m. Ani na 50 m nelze vidět 1 mm šňůru detektoru, zda je zapnutý nebo zda měl žalobce zapnutou MP3. Žalobce jel na místo v době osobního volna, v pracovní den dopoledne, kdy může potkat na místě archeology. Detektor zapnutý nebyl. Co je irelevantního (podle rozhodnutí) na tom, že žalobce plní etický kodex archeologa? Kontakt s Policií ČR inicioval žalobce. Detektory běžně nosí v závěsu, neumožňuje to rychlou chůzi, měli je tak kvůli pohodlí a chůzi k hlídce Policie ČR. Nejdřív chtěli vyjít na horizont plochy o 26 ha, pak se rozhodnout, Policie ČR tam ještě nebyla. S osobní prohlídkou i auta souhlasili. Podal stížnost GIBS, byla neúspěšná, stejně jako trestní oznámení na AÚ, Policii ČR, krajský úřad Olomouckého kraje, nikdy nic nespáchal. V 90. letech sám oznámil, že má detektor, byl mu doporučen vstup do archeologického spolku, což učinil. Po 17 letech je to výsměch. Základy právního vzdělání žalobce má, byl u SNB, ví, co je jasná odpověď. Vyjádření žalovaného je neobjektivní, jednostranné. A příliš mnoho prostoru je věnováno popisu lokality. Jde o štvanici, objevil se a okamžitě přijela hlídka.

[5] K dotazu žalovaného, za jakým účelem žalobce jel na území N., žalobce uvedl, že to je irelevantní, zkazili mu výlet, archeologie je jeho koníčkem, studoval kvůli tomu gymnázium, život se pak vyvíjel jinak. K dotazu žalovaného, k čemu žalobce použil detektor kovů v dané lokalitě, žalobce uvedl, že detektor kovů nepoužíval, držel ho v ruce, byl vypnutý, neví, jak může vypnutý detektor používat. Na dotaz žalovaného, proč s sebou na výlet bere detektor kovů, žalobce odvětil, že měl jsem badatelský zájem a pokud by to okolnosti dovolily, použil by ho jako posledních 15 let. Na dotaz žalovaného, k čemu žalobce používal detektor posledních 15 let, žalobce sdělil, že k volnočasovým aktivitám, které nejsou definovány a omezovány zákonem. Pokud říká žalovaný opak, nechť sdělí, v čem se žalobce mýlí. Na dotaz žalovaného, jak žalobce definuje volnočasové aktivity, v čem spočívají, žalobce konstatoval: „Ty, které podporují koníčky, zájmy, relaxaci po práci a vyplňují volný čas.“ Na dotaz žalovaného, k čemu používáte detektor kovů, žalobce odpověděl, že *ke zkrácení chvíle, naplnění zájmů, koníčků, relaxaci. K čemu se používá detektor kovů?* Žalovaný reagoval, že *primárně k hledání*. To žalobce potvrdil: *Ano, primárně k hledání*. Na dotaz žalovaného, zda je to k hledání kovových předmětů, žalobce sdělil: *Jak to vyplývá z názvu detektoru kovů, je to primárně k hledání kovových předmětů*. Na dotaz žalovaného: *Krumpáč nosíte společně s detektorem kovů, proč?* Žalobce sdělil: *Přečtěte si mé vyjádření k odvolání*. Žalovaný upozornil: *Ve vyjádření uvádíte, že krumpáč je příslušenstvím detektoru kovů*. Žalobce reagoval: *Je to logické, stejně jako napájecí baterie nebo cívka*. Žalovaný konstatoval, že *baterie a cívka jsou příslušenství věci a krumpáč samostatnou věcí*. K tomu žalobce, že existují tzv. sady nástrojů, jednou věcí je krumpáč nebo lopatka a ptal se, kdo dal archeologické obci právo přivlastnit si metodu a říci, že detektoráři jsou vykradači – zloději, nesouhlasil s obviněním, není k tomu důvod. K dotazu soudu oba účastníci uvedli, že žádné další dokazování nenavrhují.

[6] Žalobce v konečném návrhu uvedl, že navrhuje zrušení obou napadených rozhodnutí, vrácení zabavených věcí a úhradu všech výdajů správního a soudního řízení a s ohledem na postoj OČTŘ i správních úřadů (zabavení věcí osobního vlastnictví značné hodnoty, s deklarovaným úmyslem předat detektory kovů archeologům, což považuje za zapůjčení) a naprosto účelově na základě křivého obvinění a vykonstruovaného procesu žádal o kompenzaci zapůjčení detektoru kovů 600 Kč za každý den. Jednání nespáchal sám, proto žádal, aby se toto řízení týkalo i kolegy a kamaráda L., mělo být vedeno společné řízení, šlo o stejný skutek.

[7] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 7. 2012 s přihlédnutím ke specifickým, která jsou dále uvedena v argumentační části rozsudku.

[8] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku ze dne 13. 1. 2012, adresovaného Policií ČR Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odboru kultury památkové péče, že žalobce 6. 1. 2012 v době od 9:30 do 9:40 hodin prováděl s J. L. neoprávněně archeologický výzkum na lokalitě Zadní dlátka N.. Hledání J. L. prováděl detektorem kovu značky Fischer 75 a žalobce hledání prováděl detektorem Teknetics T2. Při hledání dle vyjádření jmenovaných nic nenašli, protože byli na místě pouze deset minut, kdy poté přijela policie.

[9] Podle úředního záznamu policejní hlídka vyjela 6. 1. 2012 na kontrolu lokality archeologického naleziště „Zadní dlátka“ a na okraji obce N. spatřila odstavené osobní motorové vozidlo Seat Ibiza, registrační značky 1A72636, modré metalické barvy. Na místě bylo provedeno místní šetření, hlídka na poli spatřila dva muže, kteří hledali na poli archeologické věci. Muži se nacházeli 10 m od sebe, v ruce každý držel detektor a prováděli hledání. Hlídka muže zavolala a tito přišli k vozidlu, drželi v ruce detektory a sluchátka a každý měl v ruce krumpáč. Muži uvedli, že se na místě zdržují asi 10 minut a nic nenašli a uvedli, že „Zadní dlátka“ znají z časopisů a z internetu a že jedou z Prahy. Dále uvedli, že na tom poli, kde hledali, se prováděl archeologický výzkum a že chtěli zjistit, co po hledacích naleznou, co tam zbylo. Po provedení osobní prohlídky jmenovaných nebyla nalezena žádná nalezená archeologická věc. Ani ve vozidle nebylo nic nalezeno. Oběma mužům byly odebrány detektory v hodnotě 23.990 Kč (Fischer 75) a 19.900 Kč. Oba muži byli zajištěni.

[10] V podaném vysvětlení žalobce uvedl, že nevěděl, že se jedná o nějakou lokalitu a na otázku, jak dlouho hledali na uvedeném poli, uvedl, že nehledali, chodili s detektorem pouze po poli, nic nehledali, k dotazu, co našli, co mají u sebe, uvedl, že nic u sebe nemají a nic nenalezli. K dotazu, jak se dozvěděli o němčické lokalitě, žalobce uvedl, že se o ní dozvěděl z publikace Archeologické rozhledy. K otázce, zda ví, že se jedná o lokalitu, keltské naleziště a celkové archeologické naleziště,

žalobce uvedl, že v blízkosti N. se nachází archeologické naleziště, to je mu známo, ale že se zde konkrétně nachází toto naleziště, nic netušil, protože zde není nic, co by ho na to, že se nachází na archeologickém území, upozornilo. Povolení nemá, žádal o něj v roce 1995, ale nedostal ho, nemá. K dotazu, zda ví, že se dopustil přestupkového jednání, žalobce uvedl, že neví.

[11] Součástí spisu je na č. l. 7 je otisk mapy s vyznačením umístění vozidla a dvou osob a dále fotografie mužů ve větší vzdálenosti, zblízka motorového vozidla Seat Ibiza, detektorů názvu a krumpáče a dvou mužů zblízka.

[12] Podle stanoviska Národního památkového ústavu Olomouckého kraje ze dne 18. 1. 2012 „Kratiny“ v katastrálním území V. a katastrální území N., okres P., je podle rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 2. 12. 2009, č. j. 2017/2003, které nabylo právní moci 4. 1. 2010, součástí kulturní památky. Polní trať „Zadní dlátka“ (někdy v literatuře uvedená jako „Malé dlátka“) je součástí lokality „Kratiny“, je známá jako archeologická lokalita již od přelomu 19. a 20. století. Sídliště o rozloze 35 ha se nachází na dominantní vyvýšené poloze na strategickém místě střední Moravy, v blízkosti průběhu trasy tzv. Jantarové stezky. Dálkové styky obyvatel nejlépe dokumentují nálezy více než tisíce mincí, mezi nimiž kromě domácích a cizích keltských ražeb jsou početně zastoupeny také mince norické, řecké, římské a ptolemaiovské. Mezi nálezy patří stříbrné mince typu Roseldorf/Němčice, kovářské a kovolitecké bronzové výrobky a nálezy surového jantaru svědčí o místním zpracování této suroviny. Pro časové zařazení lokality je nejdůležitější velká kolekce bronzových a železných šperků, šperky jsou zastoupeny i litými obrazovými náramky a nákrčníky, včetně skleněných náramků, figurálních plastik, šlo o mocenské centrum doby laténské. Bohatý výskyt archeologických památek movitého charakteru někdy značně vysoké tržní ceny uložené poměrně nehluboko pod povrchem terénu jsou důvodem častého nápadu ze strany osob provádějících nelegální archeologický výzkum, ať již formou hledání pomocí detektoru kovů a pak následným terénním výkopem. Touto činností dochází nejen k odcizování kulturních památek, ale i k poškozování nálezových souvislostí a znehodnocování archeologické lokality jako takové. Z hlediska péče o archeologické památky jde o mimořádně významné na území Moravy a jedinečné naleziště vyžadující vysoký stupeň zákonné ochrany. Veškeré nelegální pokusy o prohledávání lokality za účelem získání historicky nebo hmotně cenných předmětů je třeba považovat za škodlivé a společensky nebezpečné, považujeme-li péči o památky za nedílnou součást celospolečenského zájmu.

[13] Podle protokolu o projednání z přestupku J. L. a žalobce ze dne 8. 2. 2012 byli účastníci řízení seznámeni s celým obsahem spisu, zněním § 21 odst. 1 a 2, § 23 a odst. 1, § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči a § 15 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, dále s prohlášením předmětné lokality za součást kulturní památky. Účastníci řízení uvedli, že 6. 1. 2012 přibližně v 9:30 hodin přijeli poprvé v životě spolu na jim neznámé pole, které se nachází v katastru města N.. Oba účastníky řízení pojí společný koníček – archeologie. Dávno z literatury ví, že se v katastru N. pomocí detektoru kovů podařilo lokalizovat a následně prozkoumat výrobní centrum. Domluvili se, že oblast navštíví a pokusí se centrum zaměřit. Proto

přesnější místo centra nezjišťovali, to bylo jejich cílem. Nepátrali po možném způsobu ochrany území, to nemá na jejich činnost žádný vliv. Ostatně předpokládali, že chráněné území bude značené, jak se mnohokrát přesvědčili. Svou akci pojali jako výlet. Mají zkušenost, že přijeli na místo, kde probíhá archeologický výzkum a po dohodě s vedoucím výzkumu používali detektory pro jejich potřeby. Doufali, že by se podobná příležitost mohla naskytnout i zde, proto jeli v pracovní den, proto dorazili v pracovní době. Zaparkovali náhodně asi 1 km za N. na polní cestě, těsně u silnice. Žádné omezení na místě ani v okolí nebylo vidět, chovali se jako obvykle. Vybali a složili detektory, a aniž byly v provozu, vydali se směrem k horizontu. Tam chtěli jim neznámou krajinu obhlédnout a zorientovat se. Archeologie je jejich celoživotním koníčkem, proto šli velmi pomalým krokem a pozorovali půdu, zda neuvidí střepy nebo jiné doklady osídlení. Občas se sehnuli, aby se přesvědčili, zda to, co vidí, je skutečně střep. Nic neviděli a do půdy nezasahovali. Tak uběhlo přibližně 10 minut, ušli asi 150 m, když uslyšeli policejní sirénu a na horizontu 200 až 300 m od nich zastavilo policejní auto. Když příslušníci vystoupili, žalobce pochopil, že přijeli kvůli nim a upozornil pana L. a vydali se směrem k nim. Hlídku policie pozdravili a zeptali se, co se děje, zda mají odejít. Místo, kde se pohybovali, odpovídá zákresu v mapce, kterou zaslala správnímu orgánu policie spolu s oznámením přestupku ze dne 13. 1. 2012. Žalobce při jednání potvrdil, že detektor kovů Teknetics T2 (stáří 4 roky), sluchátka Vivanco, které stály 200 Kč, a krumpáč (ten další) v hodnotě 1.200 Kč, které správní orgán při jednání předložil, jsou totožné s věcmi, které policii vydali dne 6. 1. 2012. Pan J. L. potvrdil, že detektor kovů Fischer 75 (stáří 2 roky), sluchátka bez značky, které stály 600 Kč, a krumpáč kratší, domácí výroby, které správní orgán při jednání předložil, jsou totožné s věcmi, které policii vydali 6. 1. 2012. Na dotaz správního orgánu, co při pochůzce po poli drželi v rukou, odpověděl žalobce, že v ruce držel svůj detektor a krumpáč, detektor neměl puštěný a sluchátka měl na uších. Na dotaz správního orgánu, na co chtěli použít krumpáče, oba sdělili, že krumpáče jsou součástí příslušenství detektorů, spolu se sluchátky, tyto nástroje používají, pokud spolupracují s kompetentními archeology. Na dotaz správního orgánu, zda na poli něco našli, sdělili oba, že jak bylo vysvětleno výše, že detektor neměli zapnutý a nic nenašli. Oba obvinění uvedli, že nerozumí pojmu *archeologický výzkum* a jakou jejich činností došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku, který jim byl kladen za vinu. Podle jejich názoru se činností kladenou za vinu žádného přestupku nedopustili. Když vymezení pojmu *archeologický výzkum* neexistuje, jak lze dovodit, že se v jejich případě o archeologický výzkum jednalo?

[14] Příslušníci Policie ČR dne 14. 2. 2012 při svém výslechu (úřední záznam Policie ČR ze dne 14. 2. 2012) uvedli, že po jízdě po pozemní komunikaci č. 433 od obce N. směrem na P. za místní skládkou S. a. s. a ujetí asi 400 m se po levé straně nacházelo na účelové pozemní komunikaci odstavené osobní motorové vozidlo Seat Ibiza registrační značky X modré metalické barvy. Vzhledem k tomu, že se u vozidla nenacházela žádná osoba, ani v jeho okolí, hlídka se vydala služebním vozidlem po účelové komunikaci přes lokalitu u vozovky Zadní dlátku a po ujetí asi 400 m hlídka spatřila na poli dva muže, hlídka zastavila vozidlo a vyšla ze služebního vozu. Muži byli ve vzdálenosti asi 50 m od hlídky na poli, všichni členové hlídky viděli oba dva muže, kteří mají na hlavě odposlechové zařízení (sluchátka) propojené s detektorem, oba muži prováděli pohyby zprava doleva v půlkruhu před sebou, tento pohyb

vykonávali opakovaně do doby, než zpozorovali přítomnost hlídky na účelové komunikaci, krumpáče měli v druhé ruce než detektor. Hlídkou byli muži vyzváni, aby se dostavili k podání vysvětlení na účelovou komunikaci, což dobrovolně učinili. Při příchodu mužů z pole k účelové komunikaci v těsné blízkosti hlídky s přístroji muži již nemanipuloval, nebylo zřejmé, zda přístroje jsou zapnuté či vypnuté, v době, kdy muži přicházeli k vozidlu, měli čas, aby s detektory jakkoliv manipulovali, kdy k tomuto nebylo ze strany hlídky možné v dané situaci vzhledem ke vzdálenosti mužů od účelové komunikace zabránit. Při eskortě žalobce ve služebním vozidle hlídku informoval, že lokalita „Zadní dlátka“ je mezi amatérskými hledači velmi známá a navštěvována a uvedl, že se o ní dozvěděl na internetu a dále uvedl, že zná pana Č. z Archeologického ústavu Praha, který zde prováděl archeologický výzkum. Dále oba muži uvedli, že se na tuto lokalitu vypravili, aby zjistili, zda se zde nachází ještě nějaké archeologické nálezy a jaké množství. O dané lokalitě oba muži hovořili se zaujetím a dále uvedli, že ji našli pomocí GPS souřadnic.

[15] V podání ze dne 27. 2. 2012 žalobce uvedl, že pokud by došlo ke společnému řízení podle § 57 odst. 2 zákona o přestupcích, bylo by zřejmé, že hovoří i za druhého obviněného. Hlídka policie se na místo zásahu dostavila na základě oznámení anonymní osobou. Od obviněných, kteří u pole zastavili přibližně 10 minut předtím, zastavilo služební vozidlo ve vzdálenosti větší než 200 m od místa, kde se obvinění v té chvíli nacházeli. Příslušníci u vozidla setrvali do doby, než jmenovaní přišli. Policie kromě zjištění totožnosti, zabavení detektoru s příslušenstvím, osobní prohlídky a prohlídky vozidla s negativním výsledkem nic dalšího k objasnění situace, zjištění a zajištění důkazu na místě nepožadovala, ani nepodnikla. Žalobce poukázal na článek, podle kterého 3. 9. 2009 a 5. 8. 2009 Policie ČR Němčice nad Hanou organizované skupiny s detektory kovů vykazala z místa stejně jako 4. 8. 2009. V případě žalobce Policie ČR provedla bezdůvodně represivní zásah. Žalobce namítl, že v oznámení přestupku podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích má být uvedeno, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek, že byl spáchán určitou osobou. Nestandardní bylo doplnění dokazování více než s měsíční prodlevou. Stanovisko Ministerstva kultury k problematice detektoru kovů si žalobce žádal již v roce 1995. Podle kopie části (foto výřezu) tohoto stanoviska *nedestruktivní metody, včetně vyhledávání archeologických nálezů pomocí jakýchkoliv přístrojů zejména však pomocí detektoru kovů, jsou nedílnou součástí archeologických výzkumů. Oprávnění provádět tyto výzkumy udělováno právníkům osobám podle § 21 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb.* Obvinění se při jednání se správním orgánem I. stupně dozvěděli, že všem detektorářům, kteří budou na pozemcích v katastru N. přistiženi s detektorem kovů bez povolení, bude detektor na místě zabaven a budou obviněni z přestupku. Lidé, kteří se pohybují v katastru Němčice nad Hanou, jsou podrobeni selekci na základě vlastnictví detektorů kovů. Obvinění byli na poli asi 10 minut, detektory neměli zapnuté. Že by tomu bylo jinak, nelze nezvratně prokázat.

[16] Podle rozhodnutí o přestupku ze dne 23. 3. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, a byla mu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a trest propadnutí detektorů kovů, sluchátek a krumpáče a povinnost nahradit

náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně popsal průběh správního řízení, odkázal na § 21 odst. 1 a 2 zákona o státní památkové péči a § 39 odst. 2 písm. g) téhož zákona, dále na stanovisko Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Olomouci, ze dne 18. 1. 2012 a uvedl, že je prokázáno, že žalobce věděl, že lokalita „Zadní dlátka“ je archeologické naleziště. Tato skutečnost vyplývá například z úředního záznamu o provedení šetření sepsaném policií 6. 1. 2012, ve kterém je uvedeno: *„Na místě bylo provedeno šetření, kdy hlídka policie spatřila dva muže, kteří hledali archeologické věci. Tito muži se nacházeli 10 m od sebe, v ruce každý držel detektor a prováděli hledání“*. Druhý obviněný a žalobce dále uvedli, *„že Zadní dlátka znají z časopisu a z internetu a o tom, že se na tom poli, kde hledali, prováděl archeologický výzkum, a že chtěli zjistit, co po hledačích naleznou, co tu zbylo“*, z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 6. 1. 2012, kdy obvinění uvedli: *„O lokalitě jsme se dozvěděli s tisku a internetu“*. Do protokolu z ústního jednání dne 8. 2. 2012 obvinění uvedli: *„Dávno z literatury víme, že se na katastru N. pomocí detektoru kovů podařilo lokalizovat a následně prozkoumat výrobní centrum“*. Dále z úředního záznamu sepsaného policií 14. 2. 2012, kde je uvedeno „... při eskortě žalobce ve služebním vozidle hlídku informoval, že „lokalita Zadní dlátka je mezi amatérskými hledači velmi známá a navštěvovaná, uvedl, že se o ní dozvěděli na internetu, dále uváděl, že zná pana Čižmáře z Archeologického ústavu Praha, který zde prováděl archeologický výzkum. Dále oba muži uvedli, že se na tuto lokalitu vypravili, aby zjistili, zda se zde nachází ještě nějaké archeologické nálezy a v jakém množství. O dané lokalitě oba muži hovořili se zaujetím a dále uvedli, že ji našli pomocí GPS souřadnic“. Správní orgán I. stupně uvedl, že je prokázáno, že se druhý obviněný s žalobcem pohybovali v archeologické lokalitě „Kratiny“ v části zvané „Zadní dlátka“ v katastrálním území N., a to minimálně v době od 9:30 do 9:40 hodin, kde byli zajištěni policií, tuto skutečnost obvinění nepopírali. Správní orgán I. stupně dále zkoumal, zda žalobce prováděl při svém pobytu z uvedené lokality 6. 1. 2012 archeologický výzkum. V úředním záznamu policie ze dne 6. 1. 2012 je ve věci výzkumu uvedeno: *„Hlídka muže zavolala, kdy tito přišli k vozidlu. Muži drželi v ruce detektory a sluchátka a každý měl v ruce krumpáč ...“*. Dále uvedli, že *„o tom, že se na tom poli, kde hledali, prováděl archeologický výzkum, ví a že chtěli zjistit, co po hledačích naleznou, co tam zbylo“*. Do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 6. 1. 2012 k délce hledání uvedli: *„Nehledali jsme, chodili jsme s detektorem pouze po poli, nic jsme nehledali“*, a na otázku, zda má povolení k hledání, žalobce uvedl, že nemá, že v roce 1995 žádal archeologický ústav o povolení, to nedostal, nemá. Do protokolu o ústním jednání dne 8. 2. 2012 uvedl druhý obviněný spolu s žalobcem: *„Dohodli jsme se, že oblast navštívíme a pokusíme se centrum zaměřit. Po dohodě s vedoucím výzkumu jsme používali detektory pro jejich potřeby ... Doufali jsme, že by se podobná příležitost mohla poskytnout i zde. Proto jsme přijeli v pracovní den, proto jsme dorazili v pracovní době ... vybalili jsme a složili detektory, a aniž byly v provozu, vydali jsme se směrem k horizontu. Tam jsme chtěli nám neznámou krajinu obhlédnout, zorientovat se. Archeologie je naším celoživotním koníčkem, proto jsme šli velmi pomalým krokem a pozorovali půdu, zda neuvidíme střepy, nebo jiné doklady osídlení. Občas jsme se sehnuli, abychom se přesvědčili, zda to, co vidíme, je skutečně střep. Nic jsme neviděli, do půdy jsme nezasahovali.“* Dále obviněný do protokolu uvedl, že detektor neměl zapnutý a držel ho v ruce spolu

s krumpáčem, sluchátka měl na uších. V úředním záznamu policie ze dne 14. 2. 2012 je uvedeno: „Muži byli ve vzdálenosti asi 50 m od hlídky na poli, všichni členové hlídky viděli oba dva muže, kteří mají na hlavě odposlechové zařízení (sluchátka) propojené s detektorem, oba muži prováděli pohyby zprava doleva v půlkruhu před sebou, tento pohyb vykonávali opakovaně do doby, než zpozorovali přítomnost hlídky na účelové komunikaci, krumpáče měli muži v druhé ruce než detektor, hlídkou byli muži vyzváni, aby se dostavili k podání vysvětlení na účelovou komunikaci, což učinili“. Dále uvedli: „Při příchodu mužů spolek účelové komunikaci v těsné blízkosti hlídky s přístroji muži nemanipulovali, nebylo zřejmé, zda přístroje jsou zapnuté či vypnuté, v době, kdy muži přicházeli k vozidlu, kdy část, abys detektory jakkoliv zmanipulovali ... dále oba muži uvedli, že se na tuto lokalitu vypravili, aby zjistili, zda se zde nachází ještě nějaké archeologické nálezy a jaké množství. O dané lokalitě oba muži hovořili se zaujetím a dále uvedli, že ji našli pomocí GPS souřadnic“. Ze shromážděných důkazů nepochybně vyplynulo, že žalobce věděl, že se pohybuje na území archeologického naleziště, která je kulturní památkou. Bylo prokázáno, že se na něm pohyboval dne 6. 1. 2012 minimálně od 9:30 hodin do 9:40 hodin, kdy byl zadržen policií a měl u sebe detektor kovů se sluchátky na uších a krumpáč. Tímto detektorem pak prováděl archeologický výzkum s cílem zaměřit toto archeologické centrum (viz protokol ze dne 8. 2. 2012). Zcela účelově žalobce popřel, že by detektor kovu měl zapnutý. Z úředního záznamu policie ze dne 14. 2. 2012 vyplývá, že obviněný měl na hlavě odposlechové zařízení (sluchátka) propojené s detektorem a prováděl detektorem pohyby zprava doleva v půl kruhu před sebou, tento pohyb vykonával opakovaně do doby, než zpozoroval přítomnost hlídky na účelové komunikaci, krumpáč měl v druhé ruce. Oba obvinění byli zajedno v tom, že přestupek nespáchali. Žalobce popíral, že by měl detektor kovu zapnutý. Policejní hlídka tvrdila opak. Správní orgán tedy zhodnotil věrohodnost jejich výpovědí do úředního záznamu ze dne 14. 2. 2012. Skutečnost, že oba obvinění měli na hlavě sluchátka propojené s detektorem a prováděli detektorem pohyby zprava doleva v půlkruhu před sebou, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že oba muži viděli držet v ruce detektor a tímto pohybovat, je sama o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl nutný další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborných znalostí ani dalšího vybavení. Výpovědi zasahujících policistů neobsahují žádné rozpory, policisté mohli na vzdálenost 50 m vnímat svými smysly, zda obvinění drží detektor a krumpáč v ruce, zda detektorem pohybují a zda mají nasazeny sluchátka. Na rozdíl od policistů měli obvinění motiv, proč tvrdit, že detektory neměli zapnuté a archeologický výzkum neprováděli, neboť jim hrozilo, že budou obviněni z přestupku. Součástí našeho právního řádu na úseku ochrany archeologického dědictví je Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidovaná) publikovaná pod č. 99/2000 Sb. m. s. Cílem této Úmluvy je podle jejího čl. 1 ochraňovat archeologické dědictví jako zdroj evropské kolektivní paměti a jako nástroj historického vědeckého studia. Podle čl. 3 Úmluvy se ČR zavázala za účelem zachování archeologického dědictví a zaručení toho, aby archeologické výzkumy byly vědecky smysluplné, uplatňovat procedury povolování vykopávek a dalších archeologických činností dozoru, nad nimi tak, aby se zabránilo jakýmkoliv nezákonným vykopávkám nebo odstraňování součástí archeologického dědictví, aby bylo zajištěno, že archeologické vykopávky a průzkumy budou prováděny vědeckým způsobem a za předpokladu, že kdykoliv to bude možné,

budou se používat nedestruktivní průzkumné metody, součástí archeologické dědictví nebudou během vykopávek a po nich odkryty nebo ponechány nechráněné, aniž by byla přijata opatření k jejich řádnému zachování, konzervaci a správě, zajistit, aby vykopávky a další potenciálně destruktivní techniky byly prováděny pouze kvalifikovanými, zvláště oprávněnými osobami a učinit používání detektoru kovů a jakýchkoliv jiných detekčních zařízení nebo postupů archeologického výzkumu předmětem specifického předchozí oprávnění, kdykoliv s tím počítá vnitřní právní úprava státu. Archeologické výzkumy mohou být prováděny různými technikami. Podle způsobu provádění rozlišuje Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy archeologické výzkumy prováděné destruktivními technikami a archeologické výzkumy prováděné nedestruktivními technikami. Archeologický výzkum prováděný destruktivními technikami jsou výzkumy prováděné vykopávkami. Nedestruktivní metodou je například archeologický výzkum prováděný leteckým snímáním nebo pomocí detektorů kovů. Výzkum prováděný obviněným dne 6. 1. 2012 pomocí detektoru kovů za účelem lokalizace archeologického naleziště je nedestruktivní metodou výzkumu, a to výzkumu archeologického, neboť jeho cílem bylo zjištění lokalizace archeologického naleziště; žalobce taktéž věděl, že vyhledávání archeologických nálezů pomocí jakýchkoliv přístrojů, zejména detektoru kovů, je nedílnou součástí archeologických výzkumů, neboť, jak sám uvedl do protokolu z ústního jednání, je archeologie jeho koníčkem, ví, že se v Němčicích nad Hanou pomocí detektoru kovů našla naleziště a spolupracuje s archeology při jejich výzkumech, kdy ke hledání používá svůj detektor. Oprávnění provádět tyto výzkumy je udělováno podle § 21 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Tyto skutečnosti mu na jeho žádost sdělilo Ministerstvo kultury dopisem ze dne 26. 4. 1995, č. j. 126/95, který uvedl ve svém vyjádření ze dne 27. 2. 2012. Provedením archeologického výzkumu dne 6. 1. 2012 v době od 9:30 do 9:40 hodin v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči naplnil žalobce skutkovou podstatu přestupku podle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči. Správní orgán z důvodu omezení možnosti obviněného páchat další přestupky, tj. provádět detektorem kovů se sluchátky a krumpáčem neoprávněně archeologický výzkum, uložil žalobci v souladu s § 15 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích sankci propadnutí těchto věcí, které byly použity při spáchání přestupku. V souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán posoudil rozsah závažnost správního deliktu, jeho následky rozsah způsobené škody a vzal v potaz, že se jedná o první pochybení žalobce, a proto neuložil pokutu v maximální možné výši 4.000.000 Kč. Na druhé straně však přihlédl k tomu, že ukládaná pokuta musí nutně odrážet míru závažnosti postihovaného přestupku, předpokládanou výši škody a nesmí mít povahu sankce bagatelní, neboť jako taková by nemohla splnit vůbec svůj sankční účel. Správní orgán při stanovení výše pokuty přihlédl k celému charakteru území, na kterém byl průzkum proveden, tj. že se jedná o území s bohatými archeologickými nálezy, které pro svůj význam bylo prohlášeno za kulturní památku. Správní orgán uložil pokutu ve výši 2.000 Kč zcela při dolní hranici zákonné sazby s ohledem na to, že bylo vysloveno propadnutí věci použitých ke spáchání přestupku a s ohledem na to, že nedošlo ke zničení žádné nálezové situace nebo zničení archeologických nálezů. K námitce žalobce, že nerozumí, jak jeho činností došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku, která je mu dávana za vinu, správní orgán uvedl, že pokud jde o společenskou nebezpečnost jednání žalobce podle § 2

odst. 1 přestupkového zákona, nelze dospět k závěru, že by se jednalo o jednání, které by tento materiální znak přestupku nenaplňovalo, neboť jednáním žalobce byl porušen zájem společnosti na tom, aby archeologické výzkumy byly prováděny pouze oprávněnými organizacemi. K další námitce, že nerozumí pojmu *archeologický výzkum*, odkázal správní orgán například na vyjádření žalobce do úředního záznamu ze dne 6. 1. 2012, kdy uvedl, že v roce 1995 žádal archeologický ústav o povolení k hledání, které nedostal, na jeho vyjádření do protokolu z ústního jednání u správního orgánu, ze kterého jednoznačně vyplývá, že se archeologií zabývá dlouhodobě a ví, co je to *archeologický výzkum*.

[17] Napadené rozhodnutí odkázalo na to, že polní trať zvaná Zadní dlátka v k. ú. N. je součástí kulturní památky Kratiny na základě návrhu Akademie věd ČR a následného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2009, na jehož obsah odkázal a stručně ho zrekapituloval. Proto je daná lokalita předmětem ochrany ve smyslu památkového zákona a proto je provádění archeologického výzkumu v předmětné lokalitě podrobena režimu podle § 21 a násl. památkového zákona a archeologické výzkumy je tedy oprávněn provádět Archeologický ústav Akademie věd ČR, resp. vysoké školy, pokud jej provádí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzea nebo jiné organizace, popř. fyzické osoby, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady, a to na základě povolení žalovaného uděleného na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd ČR (§ 21 odst. 1 a 2 památkového zákona). Žalobci toto povolení nebylo uděleno, ač o něj žádal, což žalobce nepopírá. K odvolání jako celku žalovaný uvedl, že ze spisu a zvláště z odvolání žalobce jednoznačně vyplývá, že se žalobce dobře orientuje v problematice archeologických výzkumů, což vyplývá zejména z vyjádření samotného žalobce (zabýval se archeologií dlouhodobě – viz protokol z ústního jednání ze dne 8. 2. 2012). Žalobce dále věděl, že předmětná lokalita je územím s archeologickými nálezy (protokol ze dne 8. 2. 2012) a současně si byl také vědom skutečnosti, že nedisponuje povolením žalovaného k provádění archeologických výzkumů. K námitce důvodného podezření z podjatosti orgánů státní správy a trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, protože orgán státní správy od počátku vykazoval *angažovanost* ve věci s cílem dosáhnout exemplárního potrestání obviněných z přestupku, žalovaný uvedl, že je zákonnou povinností prvoinstančního správního orgánu přestupek projednat (§ 67 odst. 1 přestupkového zákona), přičemž podkladem pro zahájení řízení je oznámení státního orgánu, orgánů policie nebo obce, jakož i právnické osoby nebo občana o přestupku, poznatek z vlastní činnosti správního orgánu nebo postoupení věci orgánem činným v trestním řízení (§ 67 odst. 1 přestupkového zákona). Správní orgán je v takovém případě ze zákona povinen zahájit řízení o přestupku bezodkladně, nejpozději do 60 dnů (§ 67 odst. 3 přestupkového zákona). Proto nemohl prvoinstanční správní orgán svým jednáním naplnit skutkovou podstatu trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, žalovaný považoval „*angažovanost*“ ve věci za oprávněný postup činěný v souladu se zákonem. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s námitkami v odvolání a upozornění na možné důkazní nedostatky nezahrnul do svých úvah, uvedl, že správní orgán je oprávněn rozhodnout o tom, které z navržených důkazních prostředků použije a v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů provedené důkazy úvahou zhodnotí jednotlivě a v jejich souhrnu a na základě takového

zhodnocení následně rozhodne. Své rozhodnutí je správní orgán povinen odůvodnit a vysvětlit v odůvodnění svého rozhodnutí. Proto se žalovanému jevílo opodstatněným, že v případě, že z dosud shromážděných důkazů nebylo bez důvodných pochybností zřejmé, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 39 odst. 2 písm. g) památkového zákona či nikoliv, požádal prvoinstanční orgán v otázce *questionnes facti* Policii ČR, tj. orgán činný v trestním řízení, který podal oznámení o možném spáchání přestupku žalobcem, o doplnění důkazních prostředků. To se stalo vyjádřením členů policejní hlídky (úřední záznam ze dne 14. 2. 2012), kteří byli přítomni na místě v době možného spáchání přestupku. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že informace z tohoto úředního záznamu správní orgán zhodnotil a na základě tohoto zhodnocení posoudil, že se v daném konkrétním případě jednalo o činnost, kterou lze subsumovat pod uvedenou právní normu. Podle žalovaného ze spisu vyplývá, že se tak v daném případě stalo, tj. že žalobce prováděl archeologický výzkum, aniž by disponoval příslušným oprávněním, a proto se žalovaný v této věci ztotožnil se správním orgánem I. stupně. K námitce žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně se opírá zejména o dokument umístěný na webovém portálu Archeologického ústavu v Praze, žalovaný konstatoval, že z rozhodnutí a jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že tímto dokumentem při výkladu svých úvah správní orgán I. stupně nijak neargumentoval, ani na něj neodkazoval a na tom nic nemění ani skutečnost, že rozhodnutí či jeho odůvodnění může obsahovat argumentaci obdobnou. K námitce žalobce, že správní orgán nesplnil podmínku podle § 68 odst. 3 správního řádu tím, že neučinil právní rozklad výroku, ke kterému dospěl, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru tento rozklad byl proveden, což vyplývá zejména z těchto částí rozhodnutí: strana 4 rozhodnutí, čtvrtý odstavec, strana 6 shora (uvedení důvodů výroků – správní orgán shledal za prokázané, že žalobce spáchal přestupek za pomoci věcí, jejichž propadnutí ve výroku vyslovil), strana 2 – 4 rozhodnutí (uvedení důvodů, proč k takovému zhodnocení důkazů správní orgán dospěl), zejména strana 1, 2 a 3 rozhodnutí (správní orgán v souladu se zákonem uvedl podklady pro vydání rozhodnutí), strana 4, druhý odstavec, strana 5, třetí odstavec, strana 6, čtvrtý odstavec rozhodnutí (úvahy kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů shromážděných v průběhu řízení a při vydání rozhodnutí), např. strana 5 – 6 rozhodnutím, rovněž však i jinde (úvahy, kterými se správní orgán řídil při výkladu právních předpisů) a konečně strana 7 rozhodnutí, poslední dva odstavce (údaje o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků). Ve vztahu k námitce, že žalobce nerozumí pojmu *archeologický výzkum*, žalovaný uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se prvoinstanční orgán pojmem důkladně zabýval, a to rozbořen příslušných ustanovení Úmluvy, která je součástí českého právního řádu a na základě posouzení těchto ustanovení posoudil jednání žalobce jako nedestruktivní metodu archeologického výzkumu. Podle žalobce není hledání detektorem označeno za přestupek v žádném zákoně a pojem *archeologický výzkum* není platnou právní úpravou definován, správní orgán se však musí při řízení řídit celým právním řádem ČR, tedy nejen vnitrostátní právní úpravou, ale i Úmluvou v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu. Podle žalovaného byl postup správního orgánu I. stupně v této věci správný a ztotožnil se s ním. K námitce rozporu mezi údaji o vzdálenosti policejní hlídky od žalobce v okamžiku příjezdu hlídky na místo, v němž měl být přestupek žalobce spáchán, což dokládá obrazovou rekonstrukcí

situace na místě, ze které má vyplývat, že vzdálenost policejní hlídky od žalobce byla výrazně větší než Policií ČR uváděných 50 m, žalovaný opakoval, že je výhradně na správním orgánu posouzení shromážděných důkazů a informací a údajů v nich obsažených a posoudit hodnověrnost těchto důkazů a zhodnotit je ve vztahu k důkazům ostatním. Dle právního názoru žalovaného prvoinstanční orgán nepochybil, když se přiklonil k tvrzení všech tří členů policejní hlídky a posoudil jejich svědectví za hodnověrné. Skutečnost, že si příslušníci policie ČR vzpomněli na důkazy s měsíčním odstupem po postoupení přestupku, nic nemění na uvedeném oprávnění správního orgánu I. stupně. Žalobce byl s doplněním důkazů seznámen ještě před vydáním rozhodnutí a k doplnění v průběhu řízení nevznnesl námitku. K námitce žalobce, že skutečnost, že měl na uších sluchátka, nic nedokazuje, že je tak nosí z důvodu zabránění jejich ztráty a poškození a obdobně to platí pro jack (propojení) sluchátek, který bývá zasunutý do detektoru, aby jej *necoural* po zemi, žalovaný po detailním prostudování správního spisu uvedl, že ze spisu je jednoznačně zřejmé, že žalobce přijel s panem J. L. na předmětnou lokalitu z Prahy, tedy ze vzdálenosti přesahující 250 km, a to s přesně určeným cílem zaměřit lokalitu s archeologickými nálezy a prozkoumat ji. Dle žalovaného postupoval správní orgán I. stupně v této věci v souladu se zákonem, zejména § 3 správního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se totiž domníval, že lze důvodně pochybovat o tom, že žalobce přijel na předmětnou lokalitu s určitým cílem, aby poté nekonal nic pro jeho naplnění. Námitku žalobce týkající se nošení detektoru na závěsu považoval žalovaný za bezpředmětnou, neboť žalobce tuto námitku nevznnesl v průběhu správního řízení a současně je v dané věci zcela nerozhodné, zda se závěs při hledání detektorem kovu používá či nikoliv. K námitce, že pohyb osoby s detektorem při pomalé chůzi je vždy rotační, žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se správním orgánem I. stupně, že se při pouhém nesení detektoru neprovádí pohyby zprava doleva v půlkruhu, že se takovýto pohyb provádí výlučně při použití detektoru k hledání. Proto se jevila žalovanému jako neopodstatněná námitka, že se správní orgán nezabýval rozporem mezi tvrzením žalobce, že detektor zapnutý nebyl, a opačným tvrzením Policie ČR. Žalovaný tedy vyslovil nesouhlas s tvrzením žalobce, že správní orgán obešel důkazní prostředky. Podle žalovaného byl splněn i materiální znak přestupku, neboť jednáním žalobce byl porušen veřejný zájem, zájem společnosti na tom, aby archeologické výzkumy byly prováděny pouze osobami s příslušným oprávněním uděleným podle zákona. I formální stránka přestupku (označení jednání za přestupek) byla naplněna (viz ustanovení Úmluvy týkající se nedestruktivních metod archeologického výzkumu). Postačuje zavinění z nedbalosti, které bylo prokázáno, neboť žalobce minimálně od roku 1995 věděl, že vyhledávání archeologických nálezů pomocí jakýchkoliv přístrojů, zejména detektoru kovů, je nedílnou součástí archeologických výzkumů a že oprávnění provádět jej je udělováno podle § 21 odst. 1 památkového zákona (tyto skutečnosti byly žalobci sděleny žalovaným na žádost žalobce dopisem ze dne 26. 4. 1995, na který se žalobce odkázal při vyjádření ze dne 27. 2. 2012). Podle žalovaného bylo v prvoinstančním řízení bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že to byl žalobce, kdo prováděl v rozporu s § 21 odst. 2 památkového zákona archeologický výzkum a kdo prováděl archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumu podle § 21a odst. 2 památkového zákona. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku tak, jak je popsána v § 39 odst. 2 písm. g)

památkového zákona. Žalovaný potvrdil rozhodnutí o udělení pokuty a propadnutí věci na základě posouzení všech rozhodných skutečností a dospěl k závěru, že celé řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, je v souladu s právními předpisy, správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z objektivně zjištěného skutkového stavu, ke kterému dospěl po zákonném hodnocení všech shromážděných důkazů, aniž překročil meze správního uvážení a toto hodnocení pak promítl v odůvodnění svého rozhodnutí. V průběhu prvoinstančního řízení nedošlo k žádnému opomenutí v postupu tohoto správního orgánu, a proto žalovaný bez doplňování řízení neshledal žádné pochybení a napadené rozhodnutí potvrdil. Pokuta udělená při dolní hranici zákonného rozpětí se jevila žalovanému jako přiměřená.

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[19] Soud konstatuje, že ke dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (2. 8. 2012) k zániku odpovědnosti za přestupek (spáchán 6. 1. 2012) nedošlo (srov. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích).

[20] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí).

[21] Podle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb. i spáchání přestupku o státní památkové péči, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí i ke dni spáchání přestupku, *krajský úřad může uložit pokutu až do výše 4 000 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že provádí v rozporu s § 21 odst. 2 archeologický výzkum, nebo provádí archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21a odst. 2, nebo postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 4 nebo § 39 odst. 4.*

[22] Podle § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči *Ministerstvo kultury může na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen "oprávněná organizace"). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.*

[23] První žalobní námitkou brojil žalobce proti tendenčnímu hodnocení důkazů. Jak soud zjistil z protokolu o ústním jednání ze dne 8. 2. 2012, obvinění byli seznámeni se všemi podklady pro rozhodnutí, včetně vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 18. 1. 2012. Tyto podklady pro rozhodnutí jsou citovány výše reprodukční části rozsudku. Obvinění se poté ve věci ještě do protokolu vyjádřili. Poté, co správní orgán I. stupně získal důkaz písemným vyjádřením tří

policistů, kteří přestupek zjistili, ze dne 14. 2. 2012 (nazvaný „úřední záznam“), byli výzvou ze dne 20. 2. 2012, doručenou oběma obviněným do vlastních rukou, tito seznámeni s uvedeným vyjádřením všech tří policistů a byli poučeni v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ke způsobu zjištění dalších skutečností a navržení doplnění dokazování to vše do 5. 3. 2012. Toho žalobce také využil a zaslal své vyjádření k celé věci ze dne 27. 2. 2012.

[24] Podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu správní orgány velmi pečlivě, odborně a přesvědčivě v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V odůvodnění napadených rozhodnutí se jasně podává, že správní orgány zcela konkrétně a detailně své úvahy popsaly a citacemi odkázaly na důkazy, ze kterých při svém rozhodování vycházely, jak je patrné z podrobné reprodukční části rozsudku.

[25] Soud konstatuje, že provedení důkazu listinou mimo ústní jednání je možné za předpokladu, že obsah listiny je účastníkům znám anebo mají možnost se k němu vyjádřit, což žalobce v souzené věci měl a také na výzvu správního orgánu I. stupně reagoval a podáním ze dne 27. 2. 2012 svou argumentaci doplnil. Žádné další dokazování již žalobce i přes poučení a výzvu správního orgánu I. stupně nenavrhoval. Tato situace je obdobná jako podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40 (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého *správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.* I když se v odkazované věci jednalo o listinu doloženou účastníkem správního řízení, argumentace je použitelná i v souzené věci. S obsahem listiny coby důkazu se žalobce seznámil poté, co mu ji správní orgán zaslal. Účel § 51 odst. 2 věta první správního řádu, podle kterého *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení*, byl naplněn i v souzené věci a postup správního úřadu nebyl žalobci na újmu. Proto je tato námitka nedůvodná.

[26] Při hodnocení důkazů správní orgány užívají správního uvážení. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté

závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich hodnocení i volby metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva. Proto soud konstatuje, že žaloby námitka tendenčního hodnocení důkazů je nedůvodná a správní orgány se žádné libovůle nedopustily.

[27] Druhá žalobní námitka směřovala proti tomu, že lokalita nebyla označena, žalobce po jejím označení nepátral ani po způsobu ochrany území, byl přesvědčen, že bude řádně značené a že budou upozorněni na to, že se pohybují v oblasti nepovolaného nebo zakázaného výskytu. I s odkazem na vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 18. 1. 2012 soud konstatuje, že žádný právní předpis neukládá žádnému konkrétnímu orgánu veřejné moci, aby konkrétním způsobem vymezil archeologické lokality. Tuto povinnost neukládá ani Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy, publ. pod č. 99/2000 Sb. m. s. (dále „Úmluva“, zvaná též *Maltská konvence*). S ohledem na kontext celé v souzené věci soud shledal námitkou neoznačení lokality zcela rozpornou s vyjádřeními žalobce ve správním řízení, které započalo již jednáním s Policií ČR, která ve věci vystupovala jako správní orgán. Z veškerého dokazování spisových materiálů (správního i soudního) se podává, že žalobce je nesporně zapáleným nadšencem a má značnou zálibu i znalosti v ušlechtilém zájmu o archeologii a právě proto, jak sám uvedl na počátku správního řízení policistům na místě zjištění přestupku, dále při podání vysvětlení, do protokolu o ústním jednání u krajského úřadu a ve svých dalších písemných podáních, bylo bezpochyby prokázáno, že určitě žalobce věděl, že se nachází v archeologicky významné lokalitě. Ostatně, sám žalobce policistům v den spáchání přestupku při vysvětlení na služebně sdělil, že se o této lokalitě dozvěděl z časopisu *Archeologické rozhledy* a z internetu, a rovněž o tom svědčí samotná skutečnost, že se ze svého bydliště v Praze vypravil do tohoto místa vzdáleného od jeho bydliště cestou motorovým vozidlem 258 km (vzato z mapy.cz, nejrychlejší trasa). Za takové situace je námitka neoznačení lokality zcela bezpředmětná.

[28] Ze stejného důvodu je lichá třetí žalobní námitka, která se vztahovala k subjektivní stránce přestupku. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadených rozhodnutí, *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce věděl, že se nachází v archeologicky významné

lokalitě, jak bylo uvedeno výše, a dále, že věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, protože sám žádal (jak uvedl při podání vysvětlení Policii ČR v den spáchání přestupku) v roce 1995 o povolení provádět archeologický výzkum, ale nedostal ho, nemá ho. Jinými slovy, žalobce přesně věděl a byl srozuměn s tím, že archeologický výzkum nemůže provádět, aniž by k tomu měl příslušné povolení orgánů veřejné moci. Zdejší soud vycházel při posuzování věci i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, uvedl mimo jiné, že *je třeba zkoumat i to, zda je jednání žalobce zaviněné a zda správní orgány prokázaly úmysl či nedbalost. Při nevědomé nedbalosti je nutno prokázat, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a že pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možné, nikoliv reálné znalosti. Ta se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem subjektivních dispozic konkrétního pachatele, ale současně možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem v odkazované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tam uvedený žalobce vzhledem k tomu, že řídí vozidlo pravidelně, pracuje v autoopravárenství, nelze ji považovat za osobu, o které by se dalo předpokládat zásadní neznalost předpisů zabývajících se povinnostmi řidiče motorového vozidla. Přitom Nejvyšší správní soud odkázal na to, že žalobce musel zachovávat potřebnou míru opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, kterou v odkazované věci žalobce nezachoval a bez racionálního důvodu z jednání policie vyvozoval (ukládání sankce za jiné přestupky a nesdělení, že žalobce nemá řidičské oprávnění), že je oprávněn řídit motorové vozidlo bez řidičského průkazu. V odkazované věci Nejvyšší správní soud posuzoval i námitku týkající se neznalosti zákonných pojmů a odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000 a tam zdůrazněnou tradiční zásadu „neznalost zákona neomlouvá“. Nejvyšší správní soud uzavřel, že tam uvedený žalobce měl znát své povinnosti a pokud tomu tak nebylo, mohl se v případě pochybností obrátit na správní orgán.*

[29] Čtvrtá žalobní námitka o nezapnutých detektorech je lichá. Podle záznamu a výsledku tří policistů žalobce a druhý obviněný drželi každý v ruce detektor a prováděli hledání (viz oznámení přestupku ze dne 13. 1. 2012 a úřední záznam ze dne 6. 1. 2012). Podle záznamu o výsledku policistů ze dne 14. 2. 2012 *měli muži na hlavě odposlechové zařízení (sluchátka) propojené s detektorem, oba muži prováděli pohyby zprava doleva v půlkruhu před sebou, tento pohyb vykonávali opakovaně do doby, než zpozorovali přítomnost hlídky na účelové komunikaci, krumpáče muži drželi v druhé ruce, než detektor, hlídkou byly muži vyzváni, aby se dostavili k podání vysvětlení na účelovou komunikaci, což dobrovolně učinili. Oba muži si sundali sluchátka s uší až v těsné blízkosti hlídky. Po příchodu mužů z pole k účelové komunikaci v těsné blízkosti hlídky s přístroji muži nemanipulovali, nebylo zřejmé, zda přístroje jsou zapnuté či vypnuté, v době, kdy muži přicházeli k vozidlu, měli čas, aby s detektorem jakkoliv manipulovali, kdy tomuto nebylo ze strany hlídky možné v dané situaci vzhledem ke vzdálenosti mužů od účelové komunikace*

zabránit. Soud konstatuje, že vyhodnocení skutkového stavu správními orgány tak, že žalobce (i druhý obviněný) prováděli archeologický průzkum funkčními a zapnutým přístroji logicky odpovídá zpozorovaným pohybům s detektory a chováním obou obviněných. Žalobce proti této verzi nepostavil žádnou svou verzi, žádnou obhajobu, neposkytl žádné tvrzení ani důkaz, proč pohyboval detektorem zprava doleva v půl kruhu před sebou opakovaně do doby, než zpozorovali přítomnost policejní hlídky. Za dané situace jiný závěr a vysvětlení tohoto zjištěného stavu není možný. Možností své obhajoby měl žalobce celou řadu, jak ve správním řízení, tak ještě v rámci plné jurisdikce v soudním řízení správním a přesto neuvedl nic, co by vyvrátilo závěr o aktivním použití zapnutých detektorů kovů.

[30] Pátou námitkou žalobce rozporoval výpovědi svědků – policistů a důvěryhodnost jejich tvrzení. K tomu soud konstatuje, že žádné rozpory ve výpovědích policistů a úředních záznamech neshledal, žádné konkrétní nenamítá ani žalobce a soud se tak ztotožnil se závěry správních orgánů, že policisté neměli zájem na tom, aby žalobce poškodili, k tomu nebyla zjištěna *ex offio* ve správním řízení a ani žalobcem dosud namítnutá žádná konkrétní skutečnost. K věrohodnosti výpovědí policistů soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale judikuje k věrohodnosti výpovědí policistů, že zásadně se jejich výpovědi považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011–70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013 č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114).*

[31] Za šesté žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly výhledovými možnostmi policistů ani povětrnostními a klimatickými podmínkami denní viditelnosti

daného dne. Žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, což je ve správním trestání přípustné. Soud konstatuje, že výhledové možnosti policistům a povětrnostní klimatické podmínky jsou jednoznačné z doložené fotodokumentace z doby a místa spáchání přestupku v pátek 6. 1. 2012. Tyto fotografie jsou přílohou oznámení přestupku a jsou popsány v reprodukční části rozsudku. Podle fotografií byla viditelnost dobrá, a proto není důvod pochybovat o tom, co tři policisté viděli vlastním zrakem, i s ohledem na udané a zdokumentované vzdálenosti.

[32] Námitky žalobce o porušení principů, o tom, že rozhodnutí není přesvědčivé a spravedlivé, a jsou zde důvodné pochyby o rozhodnutí, jsou pouze konstatování v obecné rovině, proto soud odkazuje na konkrétní argumentaci tohoto rozsudku. Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37).

[33] Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, protože se všemi v odvolání a ve vyjádřeních uvedenými námitkami žalobce se správní orgány pro ně a podrobně vypořádaly. Námitka žalobce, že v řízení mohlo být bez jakýchkoliv pochyb nestranně prokázáno, že se v daném případě jednalo o archeologický výzkum, byla vyvrácena rozsáhlým odůvodněním obou napadených rozhodnutí a v dalším soud odkazuje na svou shora uvedenou argumentaci. Soud podotýká, že není podstatné, jestli detektory byly zapnuty či nikoliv, protože archeologický průzkum lze provádět i bez jejich použití.

[34] K pojmu *archeologický výzkum* soud především konstatuje, že ačkoliv legální definice tohoto pojmu neexistuje (v obecně závazných právních předpisech), je třeba se řídit významem slov v běžném jazyce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 2 As 37/2009-62, *www.nssoud.cz*, *není-li pojem (zde nerozpustné nečistoty) definován v právním předpise jinak, je třeba mu při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce*. Přestože podzákonné právní předpisy nejsou v souladu s čl. 95 odst. 1 část věty před středníkem Ústavy pro soud závazné (*soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu*), s ohledem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu o obvyklém významu slov v právu soud odkazuje na interní předpis Archeologického ústavu Akademie věd, který definici archeologického výzkumu podává: *záchranný archeologický výzkum (dále jen výzkum) je odbornou archeologickou činností vyvolanou ohrožením či narušením území s archeologickými nálezy. Výsledkem výzkumu je soubor artefaktů (movitých nálezů) a nálezová zpráva (zpráva o výsledcích výzkumu dle díky § 21 odst. 3 zákona č. 20/87Sb., v platném znění), která detailně dokumentuje a interpretuje archeologické situace nenávratně zničené stavební, těžební či jinou činností. Z tohoto důvodu se výzkumem rozumějí veškeré etapy archeologické práce na území s archeologickými nálezy až do stadia nálezové zprávy, tedy vlastní terénní práce (odkryv), provedení úplné dokumentace odkrytých situací, geodetické zaměření plochy výzkumu, evidence a ošetření movitých archeologických nálezů,*

další zpracování terénní dokumentace podle obvyklého standardu (např. překreslení plánů, digitalizace), dokumentace movitých nálezů včetně jejich případné konzervace, uložení movitých nálezů do vhodného depozitáře, analýza odebraných vzorků (kromě artefaktů také např. zvířecích a lidských kostí, zbytků rostlin, mineralogických materiálů atd.) a komplexní vyhodnocení výsledků výzkumu. Nedílnou součástí výzkumu je i jeho přípravná fáze, tj. terénní průzkum území s archeologickými nálezy podle potřeby (např. povrchový sběr, geofyzikální měření, letecké snímkování), shromáždění informací o starších nálezech z odborných archivů a jejich vyhodnocení (interní norma ARÚ AV ČR, Praha, v. v. i., zdroj: <http://www.arup.cas.cz/?p=8215>, shlédnuto dne 12. 4. 2014). Takový výklad je v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, podle kterého u neurčitých právních pojmů se vyskytuje uvážení, které je zaměřeno na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Soud ve správním soudnictví posuzuje především, zda tato úvaha správního orgánu neodporuje zásadám logiky a má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech.

[35] K námitce žalobce o tom, že výkladová stanoviska a důvodové zprávy nemají právní platnost, soud konstatuje, že pro soud nejsou přímo závazné, avšak mimo shora uvedenou argumentaci odkazuje na to, že pokud pokyny vytvoří správní praxi, musí ji správní úřady dodržovat a navíc jsou povinny o této správní praxi, resp. pokynech sdělit informace účastníkům řízení a všem dalším osobám. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, Sb. NSS č. 2397/2011 – viz právní věta pod bodem III o sjednocování správní praxe prostřednictvím pokynů a případné libovůli při bezdůvodném odchýlení se od nich a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89, Sb. NSS č. 1532/2008, podle kterého *týkají-li se Pokyny řady „D“, resp. „DS“, vydávané Ministerstvem financí výkonu veřejné správy, tedy činnosti správce daně, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení daňových zákonů, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají, tj. daňovým subjektům.*

[36] Nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251, č. ve Sb. NSS 1383/2007, *není v rozporu se zákonem, pokud za situace, kdy obecně závazný právní předpis výslovně neupravuje postup správních orgánů, k němuž jsou tyto zmocněny na základě zákona [v předmětné věci § 115 písm. b) zákona ČNR č. 13/1993 Sb., celního zákona], správní soud přezkoumá postup celních orgánů i z hlediska jeho souladnosti s vnitřním předpisem vydaným Generálním ředitelem Generálního ředitelství cel (SPČ 1/2000 – Pracovní postup při manipulaci se vzorky zboží k zajištění jeho totožnosti, určení sazebního zařídění a ke zjištění jeho vlastností), který není jinak obecně právně závazný. Podmínkou ovšem je, že tento interní předpis upravuje postup, který jinak není regulován obecně závazným pravidlem chování a založil správní praxi při manipulaci se vzorky zboží, která je nepochybně a všeobecně dodržována. Správní orgán se pak od této správní praxe nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho*

postup by byl libovůlí, která je v právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) nepřípustná.

[37] K závaznosti důvodových zpráv soud především poukazuje na to, že tyto zprávy nejsou sice právně závazné, avšak při výkladu zákonných ustanovení správní úřady i soudy důvodové zprávy používají a vycházejí z nich při teleologickém výkladu (z bohaté judikatury všech soudů srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2003, sp. zn. III. ÚS 671/02, <http://nalus.usoud.cz>).

[38] Nedůvodná je námitka žalobce, že byl obviněn z porušení celého zákona o státní památkové péči, neboť v oznámení přestupku i v rozhodnutích o přestupku je uvedena konkrétní skutková podstata i zákonné ustanovení.

[39] Pobyt na shora vymezením území není protiprávní, ale provádění archeologického průzkumu ano. Ve správním řízení a poté v soudním řízení správním bylo prokázáno, že detektor měl žalobce zapnutý a prováděl s ním (zejména vykonáváním shora popsaných pohybů) archeologický průzkum. Soud shledal, že řízení bylo vedeno nestranně, skutkový stav a okolnosti věci byly zjištěny objektivně, k opačnému závěru není žádný konkrétní důvod, řízení nebylo šikanózní. Správní úřady i soud hodnotily ve svém souhrnu i jednotlivě všechny získané důkazy, a to shodně a se shodným výsledkem. Ve správním trestání nemohou být obvinění nijak donucováni k výpovědi a nejsou ani povinni mluvit pravdu, mohou na svou obhajobu využít všech zákonných prostředků. Sám žalobce ve své výpovědi jako účastník soudního řízení správního vypověděl, že měl v Němčicích nad Hanou badatelský zájem, a pokud by mu to okolnosti dovolily, použil by detektor kovů tak, jak ho používal posledních 15 let, tj. ke svým zájmům a koníčkům, přičemž archeologie je žalobcovým celoživotním koníčkem. Žalobce k dotazům žalovaného odpověděl, že detektor kovů se používá především k hledání kovových předmětů a že příslušenstvím detektoru kovů je krumpáč. Obě věci měl žalobce u sebe v době spáchání přestupku, to nepopíral.

[40] O veřejném zájmu v oblasti zachování kulturního dědictví není pochyb – a významu tohoto veřejného zájmu svědčí už to, že v nejvyšším zákoně našeho právního řádu – Ústavě - se v Preambuli hovoří o tom, že... *My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, ... odhodláni společně střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství, odhodláni řídit se všemi osvědčenými principy právního státu, prostřednictvím svých svobodně zvolených zástupců přijímáme tuto Ústavu České republiky.* Podle čl. 10 Ústavy vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Součástí právního řádu je tak Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy, citovaná výše, podle které mj. *evropské archeologické dědictví, jež poskytuje doklady o dávné historii, je vážně ohroženo poškozováním způsobeným narůstajícím počtem velkých rozvojových projektů, přirozenými riziky, tajnými nebo nevědecky prováděnými vykopávkami a nedostatečnou informovaností veřejnosti. 1. ...Cílem této Úmluvy (revidované) je ochraňovat archeologické dědictví jako zdroj evropské kolektivní paměti a jako*

nástroj historického a vědeckého studia.... 2. Za tímto účelem se za součásti archeologického dědictví považují veškeré pozůstatky a objekty a jakékoli jiné stopy po lidstvu z minulých období, (i) Jejichž uchování a studium umožňuje vysledovat vývoj historie lidstva a jeho vztah k přirozenému prostředí, (ii) o nichž jsou hlavními zdroji informací vykopávky nebo objevy a další metody výzkumu lidstva, (iii) které jsou situovány na jakémkoli místě, které spadá pod jurisdikci Stran.

[41] Strany Úmluvy se zavázaly uplatňovat procedury k povolování vykopávek a dalších archeologických činností a k doзору nad nimi tak, aby: a) se zabránilo jakýmkoli nezákonným vykopávkám nebo odstraňování součástí archeologického dědictví, b) bylo zajištěno, že archeologické vykopávky a průzkumy budou prováděny vědeckým způsobem a za předpokladu, že kdykoli to bude možné, budou se používat nedestruktivní průzkumné metody, součástí archeologického dědictví nebudou během vykopávek a po nich odkryty nebo ponechány nechráněné, aniž by byla přijata opatření k jejich řádnému zachování, konzervaci a správě; zajistit, aby vykopávky a další potenciálně destruktivní techniky byly prováděny pouze kvalifikovanými, zvláště oprávněnými osobami; učinit používání detektorů kovů a jakýchkoli jiných detekčních zařízení nebo postupů archeologického výzkumu předmětem specifického předchozího oprávnění, kdykoli s tím počítá vnitřní právní úprava státu.

[42] Z citovaných závazných právních předpisů českého právního řádu a souladně i podle závazných mezinárodních právních předpisů vyplývá, že veřejný zájem na ochraně kulturních památek existuje nejen na národní, ale i na mezinárodní úrovni.

[43] Žalobce svoji odbornost a oprávnění provádět archeologický výzkum netvrdil ani nedoložil. Při zjištění přestupku se žalobce nacházel na cizím pozemku. Svou přítomnost zde při činnosti s použitím detektoru kovů, sluchátek a krumpáče nijak po dobu všech řízení nezdůvodnil tak, aby spáchání přestupku popřel, naopak, spáchání přestupku bylo v soudním řízení správním výpovědí žalobce zcela potvrzeno.

[44] Soud shledal jako nedůvodnou i námitku o nepřiměřené výši sankce. Podle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči je možné za předmětný přestupek uložit pokutu do výše 4.000.000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč, což je na samé spodní hranici zákonem stanové sazby. Již pro tuto samotnou skutečnost nelze vůbec hovořit o nepřiměřené sankci. Souladný se zákonem, přiměřený a řádně odůvodněný byl i výrok o propadnutí vyjmenovaných věcí, které byly použity ke spáchání přestupku.

[45] S odůvodněním napadených rozhodnutí se soud ztotožnil, pouze s výjimkou argumentu žalovaného, že námitka týkající se nošení detektoru v závěsu je bezpředmětná, protože nebyla vznesena v řízení u správního orgánu I. stupně. Ve správním trestání může žalobce vznést námitky v kterékoliv fázi řízení, dokonce teprve v žalobě nebo kasační stížnosti. Tato vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitka o detektoru v závěsu, což má dokládat, že nebyl

zapnutý, nic nemění na výše uvedené argumentaci a neprokazuje, že by detektor nebyl zapnutý a především že žalobce neprováděl archeologický výzkum a že nespáchal předmětný přestupek.

[46] Vzhledem k výše uvedenému soud shledal jako nedůvodný návrh žalobce na zrušení obou napadených rozhodnutí, včetně výroku o propadnutí detektoru kovů a krumpáče i návrh na přiznání odškodnění za tzv. zapůjčení jmenovaných zabavených věcí. Takový návrh je ve správním soudnictví nepřipustný a byl vznesen i po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby, proto soud vydává nad rámec rozsudku pouze toto vyjádření a nerozhoduje o návrhu ve výroku. Stejně tak není oprávněn soud rozhodnout ve věci druhého účastníka společného řízení J. L., protože soud přezkoumával k žalobě žalobce pouze samostatné rozhodnutí týkající se žalobce.

[47] Správní orgány správně zjistily skutkový stav, na ten aplikovaly správně účinné obecně závazné právní normy, všechny důkazy tvořily logický a ucelený řetězec a byly správně vyhodnoceny, což se potvrdilo i v soudním řízení správním, obhajoba žalobce do tohoto stavu pochybnosti do zjištěného stavu nevnesla ani nepoukázala na rozpory v provedeném dokazování a úvahách o důkazech, včetně odůvodnění napadených rozhodnutí. Správní uvážení i výklad neurčitých právních pojmů byly rovněž užity řádně a v souladu se zákonem a všemi právními principy. Odůvodnění napadených rozhodnutí bylo úplné, pečlivé a přesvědčivé.

[48] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[49] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 12. 5. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně